

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cautela Confessarii Pro Foro Sacramentali Occasione
Decretorum S. M. Alex. VII. Innoc. XI. Et Alexandri VIII. ...**

Matthaeucci, Augustín

Francofurti Ad Moenum, 1711

Cap. XI. Pœnitentia Sacramentalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40684

bu; de Sacramentis, Missis, jejunii negligentiis: de vano, & superfluo ornatu ad alligandum ad peccandum: si eum esset infecta morbo, alios infectis? de præcepto annuæ Confessionis, & Communionis, de excommunicationibus contractis, & similibus: & inspecto ejus dolore, contritione cordis, & proposito efficaci non peccandi de cætero, ac suppositis cæteris ad validam absolutionem necessariis, eam absolvat, & in pace dimittat.

20. Sed quid, si eam inveniat innodatam aliqua excommunicatione Episcopo reservata, vel cum casu ad Sacrum Tribunal spectante?

Resp. Eam dimittere debet ad Episcopum, aut Inquisitores respectivè.

21. Sed quid, si alleget tempus deesse, quia in proximo est terminus temporis Paschalis, in quo Parochus solet testimonium exactæ Confessionis, & Communionis exigere, & idè instet pro absolutione?

Resp. Tunc ad Parochum est dirigenda, ut ipsi Sacramentaliter confiteatur, & videat necessitatem prorogandi tempus, suis ovibus fixuræ ad exhibendum testimonium præfatum; & interim eam instruat super modo recurrendi ad Superiores.

22. Quæritur, an per Confessionem voluntariè nullam satisfiat præcepto Ecclesiæ?

Resp. Negativè, & propositio in terminis damnatur ab Alex. ratio est, quia, qui sic confitetur, non satisfacit, rei præceptæ; nam, tam Christus, quam Ecclesiæ præcipiunt Confessionem veram, sed, qui sua culpa invalidè confitetur, non verè confitetur; & peccat peccato omissionis non

implendo præceptum, & peccato commissionis ob sacrilegium commissum per Confessionem invalidam.

23. Sed dubitatur, an incurrat censuras ab Ecclesiâ impositas?

Resp. Affirmativè, quia illis ligantur, qui non satisfaciunt præcepto Ecclesiæ, sed is non satisfacit.

24. Quæritur, an possit absolvi, qui præceptum Ecclesiæ non implevit?

Resp. Affirmativè, modò sit dispositus, & non fuerit declaratus, vel denunciatus excommunicatus, aut omisso Confessionis, vel censura ei annexa non sit Episcopo reservata.

CAPUT XI.

Prop. XV. ab Alex. VII. Sc.

Pœnitentiæ Sacramentalis.

1. PROP. 15. Pœnitens, propria auctoritate, substituere sibi alium potest, qui, loco ipsius, pœnitentiam adimpleat.

Hic, occasione propositionis ab Alex. proscriptæ, casus satisfactionem Sacramentalem tangentes ad proxim Confessarii resolvuntur.

2. Quæritur, an Pœnitentiæ, & Sacramentalis satisfactio differant?

Resp. Affirmativè, nam pœnitentiæ in casu, est opus, vel pœna à Confessario contentibus injuncta, ad satisfaciendum in toto, vel in parte, Deo, pro pœna temporali, peccatis remissis debita: quæ, sublata æterna, in hac, vel alia vita plerumque exolvenda remanet, ut Trid. Sess. 14. cap. 8. & can. 15. de pœnit. satisfactio autem est ejusdem pœnæ executio, seu actio

(L) 2

affli-

afflictiva corporis, per quam Deo satisfacimus pro pœna temporali: & solet describi: *est compensatio pœnae temporalis debita, ob injuriam Deo per peccatum illatam, consistens in operibus pœnalibus, & sanctis à Confessario taxatis;* hoc ultimum additur, quia alias non diceretur Sacramentalis, cum nulla actio, vel passio laboriosa hominis penitentis possit dici Sacramentalis, & valens ex opere operato applicare nobis satisfactionem Christi, nisi à Confessario absolvente imponatur. *Campion. p. 1. c. 13. n. 6.* propter quod penitens non potest penitentiam ex se commutari, etiam in melius.

3. *Quæritur, an satisfactio Sacramentalis sit pars integralis, vel essentialis Sacramenti penitentiae?*

Resp. Duplex est satisfactio, alia in re, alia in voto; satisfactio in voto, propositum, scilicet, satisfaciendi Deo offenso, & reparandi meliori modo, quo possit, jus divinum læsum per peccatum, est pars essentialis Sacramenti penitentiae, quia sine eo non haberetur essentia Sacramenti; dum enim contritus, vel attritus integrè confitetur, habet, etiam propositum, saltem implicitum, satisfaciendi Deo pro pœna post absolutionem remanente; satisfactio verò in re exhibita, & actu à penitente exercita, seu à Confessario imposita, non est pars essentialis, necessaria essentialiter ad valorem Sacramenti, & ad remissionem peccatorum, quoad culpam, & pœnam aeternam.

Non à penitente exercita, alias verba absolutionis ante executionem penitentiae essent falsa, nec prius remitterentur peccata; *neque actu à Confessario imposita*, quia sapè eam Confessarius non po-

test imponere: maxime eis, qui post peccatam absolutionem, vel factam peccatorum Confessionem, subidò sensibus destituntur, & tamen validè absolvuntur, ut est certum: *vid. l. 3. c. 3. ad prop. 16. & 17.*

4. *Sed quæritur: an ad minus sit pars integralis Sacramenti?*

Resp. Affirmativè, sic DD. communiter ex Trid. *cap. 3. sess. cit.* ratio est; quia, quamvis satisfactio actu exhibita non sit necessaria ad essentiam, & ad primarium Sacramenti effectum, infusionem, scilicet, gratia, & culpa, ac pœna aeternae remissionem, adhuc tamen conducit ad illius secundarium effectum, ad remissionem, nimirum, pœnae temporalis, in quam fuit aeterna commutata: & in hoc sensu dicitur pars integralis Sacramenti, & ad penam, perfectamque peccatorum remissionem pertinere.

5. *Quæritur, quam opera pro penitentia injungi possint?*

Resp. Omnia, quae sunt ad præteritorem peccatorum vindictam, & castigationem, Trid. *sess. cit. cap. 8.* præcipua sunt, *oratio, elemosyna, & jejunium.* Ad quae cætera opera satisfactoria reducuntur: *Ad orationem*, omnes actus Religionis interiores, & exteriores in Dei cultum, & honorem elicti, ut visitatio Ecclesiae, recitatio Officii, &c. *Ad jejunium*, omne opus afflictivum, & castigativum corporis, voluntariè susceptum, ut usus cilicii, disciplina, &c. *Ad elemosynam*, omnia misericordiae opera, erga proximum exhibita, ad necessitatem ejus corporalem, vel spirituales sublevandam.

6. *Quæritur, an penitens teneatur sub mortali penitentiam rationabilem acceptare, faciendam in hoc mundo?*

& qua-

Et quatenus acceptare nolit, possit absolvi?

Resp. DD. conveniunt pœnitentem teneri acceptare pœnitentiam præservativam, seu medicinalem, ut, si ei præcipiatur V. G. ne ingrediatur domum, in qua est occasio peccandi: quoties blasphemaverit, recitet Symbolum, &c. Sed dividuntur de pœnitentia, ut est satisfactoria pro pœna temporalis; negant communiter Scotistæ, sustinentes, fac esse, ut velit eam in Purgatorio peragere. Contra quos sunt DD. communiter, praxis Ecclesiæ, & Trid. c. 8. cit. ubi, præcipiens Sacerdotibus, ut pœnitentiam pœnitentibus imponant, non solum præservativam, sed etiam satisfactoriam: *habeant præ oculis, inquit, ut satisfactio, quam imponunt, non sit tantum ad nova vitæ custodiam, & infirmitatis medicamentum, sed etiam ad præteritorum peccatorum vindictam. & castigationem*, ergo, si Confessarius est præceptum, ut imponant pœnitentibus, ut acceptent, & implent; aliàs Confessarius frustra illam imponere teneretur. Est Confessarius Judex, à Deo institutus cum potestate ligandi, & solvendi, ut ibid. Trid. ergo potest obligare pœnitentem, ut impleat pœnitentiam rationabilem, etiam, ut satisfactoriam, & quatenus nolit eam, vel implere, vel acceptare, mortaliter peccat, & absolvi non potest, quia non præsumitur dispositus, & contritus.

7. Sed quid, si pœnitentia sit levis, imposita pro venialibus, vel mortalibus, alias rite absoluitur?

Resp. Est à pœnitente sub mortali acceptanda & implenda, De la Cruz de Sacram. Pœnit. q. 4. dub. 3. conc. 2. ratio est, quia gravis injuria irrogatur Sacramen-

to, ipsum sua parte integrali, perfectione, & complemento, sine justa, & rationabili causa privare; propter quod dixit, etiam lathale esse, omittere aliquid parum satisfactionis, si illud, quod omittitur, sit totalis satisfactio. Propterea Quilici q. 10. art. 1. nu. 5. resolvit aliquam semper esse imponendam, quamvis præsumatur, quod vir sanctus satisfecerit plenè pro peccatis; aut, si in pœnitente Confessarius intensissimam contritionem videat.

8. Quæritur, quando sit satisfactio persolvenda?

Resp. Quam primò; & debet pœnitens interrogari, an impleverit pœnitentiam præcedentis Confessionis; nec est ipsius confessio ordinariè audienda, nisi prius satisfaciatur, quando differt sine rationabili causa; nam, tunc etiam peccat, & tenetur semper implere: vide Rituale cap. 7. num. 15.

9. Quæritur, an possit Confessarius pœnitentiam sic imponere pœnitenti, ut per se, vel per alium illam impleat?

Resp. Negative, nec enim excusarem à peccato, neque satisfactio ab alio pro pœnitente facta, foret Sacramentalis, quia non esse actus pœnitentis, nec pro eo satisfactoria, quia peccata exigunt, ut ipsemet peccator pœnam à Sacerdote taxatam sustineat.

10. Quæritur, an pœnitentia ab uno Confessario imposita, possit ab alio commutari, & moderari?

Resp. Affirmativè, ex justa tamen causa, & si id ad salutem spiritualem pœnitentis conducatur.

11. At dubitatur, an secundus Confessarius debeat de novo audire peccata,

(L) 3 pro

pro quibus pœnitentia fuit à primo imposita?

Resp. Affirmativè, sic DD. ratio est quia impositio, vel pœnitentiæ commutatio est actus judicialis, ad integritatem sententiæ judicialis pertinens, ergo non potest fieri extra iudicium, & non cognita causa, ob quam imponi debet; hæc enim est natura iudicii, & sententiæ, ut, incognita causa, & extra forum non feratur; quævis aliter imposita, non foret Sacramentalis. Tutius etiam est, ut ab ipso met Confessario, qui primò imposuit, non commutetur, nisi in Confessione, & de novo peccatauditis, nisi ex incontinenti pœnitens recurat, & notitiam peccatorum habeat.

14. Sed poterit ne secundus Confessarius, non habens jurisdictionem in reservatis, commutare pœnitentiam, pro reservatis à primo Confessario impositam?

Resp. Negativè, ratio est, quia, sicut Secundus prius non poterat de reservatis iudicare, & pœnitentiam imponere, quia jurisdictione carebat, sic, injuncta à Superiore pœnitentia, non videtur posse ejus sententiam moderari, vel mutare.

13. Quæritur, an persolvens pœnitentiam in mortali, satisfaciat pro pœna temporali?

Resp. Affirmativè: nam certe jejuni-um, in statu peccati mortalis factum à pœnitente, cui pro pœnitentia fuit injunctum, est recompensatio aliqua pro pœna temporali: sive totali, si tanta sit pœna jejunii, quanta erat pœna temporalis solvenda: sive partiali, si non sit tanta; sed non tunc habet effectum remissionis pœnæ, sed postea, ablato obice peccati; quia cum pœnitens sit in peccato, & inca-

pax remissionis pœnæ, nec Deus tunc acceptat satisfactionem, ut pro tunc satisfactoriam, sed relinquit pœnitentem debitorem, donec se reducat ad statum gratiæ.

14. Quæritur, ad quid teneatur, qui oblitus est pœnitentia injuncta?

Resp. Ad repetendam priorem Confessionem dum Confessarius notitiam illius, saltem in confuso, non retineat, ratio est: quia nullus Judex potest ad pœnam ligare, & iudicium ferre, nisi cognita causa; ergo nec Confessarius novam pœnitentiam imponere, nisi pœnitens cum oblivione pœnitentiæ peccata prioris confessionis aperiat. Felix tom. I. num. 3204.

CAPUT XII.

Prop. XVI. ab Alex. VII. Sc.

Approbatio ab Ordinario.

1. PROP. 16. Qui Beneficium curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem, non approbatum ab Ordinario.

Esse in quovis Sacerdote ad valide, & licite Confessiones audiendas, extra articulum mortis, necessariam Episcopi approbationem, diximus supra cap. 9. super quo Trid. sess. 23. cap. 15. de ref. satis aperte, & generaliter loquitur, & ideo non est opus hic id ipsum repetere, sed ibi dicta videnda sunt.

2. Quæritur, quidnam intelligatur per beneficium curatum?

Resp. Beneficia curata duplicis sunt generis; alia dicuntur curata in sensu proprio, & stricto, & alia in magis lata, & impropria acceptione: secundi generis sunt